

OCENA ROZPRAWY DOKTORSKIEJ

mgr ANNY KAROLINY BADORY

pt. „DZIAŁALNOŚĆ TWÓRCZA MŁODZIEŻY SZKOLNEJ

**W CYBERPRZESTRZENI A JEJ OSIĄGNIĘCIA EDUKACYJNE.
BADANIA W WOJEWÓDZTWIE LUBELSKIM”.**

napisanej pod kierunkiem prof. zw. dr hab. KRYSZTYNY CHAŁAS

na Wydziale Nauk Społecznych w Instytucie Pedagogiki

Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II

Jest wiele obiektywnych przesłanek i jednocześnie wyzwań edukacyjnych, zarówno niezależnych od nas oraz subiektywnych, wskazujących na wyjątkowe znaczenie przyjętej problematyki badawczej przez mgr Annę Karolinę Badorę w swojej pracy doktorskiej. W pracy bowiem doktorantka podejmuje niezwykle innowacyjny obszar badawczy związany nie tylko z zastosowaniem najnowszych mediów cyfrowych i technologii informacyjno-komunikacyjnych, tworzących cyberprzestrzeń, ale także z działalnością twórczością, mającą wpływ na osiągnięcia edukacyjne młodzieży. Takie połączenie tych pól badawczych jest niezwykle cenne i przydatne dla edukacji młodzieży oraz stwarza nowy interdyscyplinarny oraz perspektywiczny obszar badawczy z związany z dynamicznie rozwijającą się pedagogiką medialną. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że jest to wyjątkowo ważny obszar dla rozwoju teorii działalności twórczej realizowanej przez młodzież w cyberprzestrzeni.

Należy także podkreślić, że powiązanie tej nowej przestrzeni wirtualnej z działalnością twórczą młodzieży szkolnej, także w kontekście jej osiągnięć edukacyjnych stwarza nową perspektywę praktyki edukacyjnej, jak i realizacji zajęć dydaktycznych w zakresie wzbogacenia treści kształcenia, zgodnie z wymogami formalnymi, jak i samokształcenia. Chodzi o odbiegające od przyjętych stereotypów realizowanie, obecnie i w przyszłości innowacyjnej aktywności zawodowej nauczycieli, bez względu na poziom edukacyjny i realizowany przez nich przedmiot nauczania młodzieży szkolnej.

Podjęty obszar badawczy przez mgr Annę Karolinę Badorę jest niezwykle ważny i cenny dla szeroko rozumianej refleksji pedagogicznej i jednocześnie perspektywiczny, wskazuje bowiem na możliwości kształtowania twórczej postawy, już nie tylko w realnej przestrzeni publicznej, a nowej - cyberprzestrzeni. Należy dodać, że ta ostatnia, jakże odmienna od możliwości przejawiania aktywnej postawy w przeszłości, jest już nie tylko faktem, ale substytutem rzeczywistości realnej. Autorka pracy podkreśla, że współczesna przestrzeń publiczna, a zatem i środowisko edukacyjne, to już nie tylko rzeczywistość realna, ale także wirtualna. Jednocześnie, co zasługuje na szczególną uwagę, problematyka ta jest innowacyjna i perspektywiczna.

Działalność pedagoga, zwłaszcza nauczyciela w zakresie realizacji zadań dydaktycznych, rodzi konieczność przygotowania uczniów, bez względu na ich wiek, do rozwijania nowej wiedzy i umiejętności oraz kształtowania nowych kreatywnych postaw. Nie mniej ważna jest także konieczność doskonalenia przez nauczycieli kompetencji, zwłaszcza społeczno-emocjonalnych, w poszukiwaniu nowych i jednocześnie optymalnych metod i form rozwoju aktywnej postawy uczniów w tej nowej przenikającej się rzeczywistości realnej i wirtualnej. Z prowadzonych analiz przez Doktorantkę wynika, że to uczniowie w przyszłości, za pośrednictwem nowych narzędzi cyfrowych, realizować będą dalsze zadania kształceniowe na poziomie wyższym w uczelni wirtualnej i jednocześnie zmuszeni będą do ustawicznego doskonalenia swoich kwalifikacji

zawodowych do pracy w cyfrowym środowisku pracy. Każde badania naukowe związane z aktywnością w cyberprzestrzeni należy wyjątkowo wysoko cenić i to nie tylko za pomysł związany z przedmiotem i celem badań, ale także autorskie założenia badawcze, ich realizację oraz opracowanie i prezentację otrzymanych wyników badań.

Kształtowanie kwalifikacji zawodowych, w tym także pedagogicznych w toku studiów i jednocześnie poszerzanie przedmiotu zainteresowań młodzieży jest odpowiedzią na nowe i kreatywne wyzwania, już nie tylko społeczeństwa informacyjnego, czy też jak ostatnio w publikacjach naukowych się twierdzi, społeczeństwa opartego na wiedzy. Doskonalenie kompetencji nauczycieli, ale też co nie mniej ważne, kreatywnych postaw nauczycieli i wykorzystanie w tym celu możliwości tej nowej przestrzeni, pozwoli w podejmowanych działaniach twórczych, kształtować innowacyjne postawy młodzieży, a te są podstawą dalszej aktywności zawodowej, już nie tylko w realnej rzeczywistości, ale coraz częściej wirtualnym środowisku pracy.

Obecnie ucząca się młodzież powinna w przyszłości w jeszcze większym stopniu wykorzystywać w sposób celowy, świadomy i bezpieczny najnowsze media i technologie cyfrowe. Te zaś będą nie tylko wytworem pracy ludzkiej, ale także coraz bardziej popularne i powszechne w realizacji projektów edukacyjnych i w pracy, już nie tylko intelektualnej, ale także w wykonywaniu zupełnie nowych zawodów i specjalności. One też pozwolą na elastyczną i niestandardową pracę o wymiarze już nie tylko lokalnym czy środowiskowym, ale globalnym.

Podkreślić należy, że prowadzone przez Autorkę dysertacji analizy teoretyczne oparte na bogatej literaturze naukowej, jak i przygotowane ambitne założenia badawcze oraz otrzymane wyniki badań własnych pozwolą rozwijać i wzbogacać twórcze postawy w kontekście realizowanych zadań edukacyjnych, już nie tylko młodzieży szkolnej, ale też studentów studiów pedagogicznych na

wszystkich ich poziomach i kierunkach kształcenia ogólnego i specjalistycznego.

Przygotowane i przeprowadzone badania przez Doktorantkę są rzetelnie osadzone w podstawach teoretycznych badaczy nie tylko polskich, ale i światowych. Przeprowadzona została systematyczna analiza i synteza ujęć opracowanych już wątków z obszaru twórczości i osiągnięć edukacyjnych z próbami jej zastosowania w cyberprzestrzeni. Te nowe, nie do końca jeszcze zbadane obszary wiedzy, poparte licznymi i najważniejszymi pozycjami naukowymi zostały przedstawione, zarówno we wstępie (s. 7 – 12), jak i w poszczególnych, trzech rozdziałach teoretycznych.

Napisana przez Doktorantkę praca doktorska mieści się więc w obszarze nauk społecznych i humanistycznych, zwłaszcza w pedagogice ogólnej i szczegółowej (Halina Radlińska, Ryszard Wroczyński, Bogdan Nawroczyński, Anna Przeclawska, Maria Dudzikowa, Tadeusz Pilch, Barbara Smolińska-Theiss, Wiesław Theiss, Tadeusz Lewowicki, Bogusław Śliwerski, Mieczysław Szymański, Józef Stanisław Szymański) oraz w ich ramach także dydaktyce związanej z osiągnięciami edukacyjnymi (m.in. Wincenty Okoń, Czesław Kupisiewicz, Bolesław Niemierko), jak również innych nauk społecznych i humanistycznych, zwłaszcza związanych z filozofią, socjologią, psychologią, etyką i aksjologią.

Drugi niezmiernie ważny obszar analiz, podejmowany przez mgr Annę Karolinę Badoreę, związany jest z coraz bogatszym dorobkiem naukowym w dziedzinie szeroko rozumianej pedagogiki twórczości i osiągnięć edukacyjnych. Z tego też powodu w pracy są liczne odwołania do pedagogiki twórczości Tadeusza Kotarbińskiego, Władysława Tatarkiewicza, Krzysztofa Schmidta, Aleksandra Nalaskowskiego, Andrzeja Góralskiego, Jana Łaszczyka, Stanisława Popka, Wiesławy Limont. Natomiast profesorowie Witold Dobrołowicz, Maciej Karwowski, łączą twórczość z szeroko rozumianą psychologią.

W analizie dyscyplin i subdyscyplin naukowych związanych z pedagogiką twórczości i osiągnięć szkolnych szczególnie jest przydatność aksjologii, a zatem i zasług naukowych promotor tej pracy Pani profesor Krystyny Chałas. Pani profesor jest powszechnie znana, a Jej dorobek naukowy związany z aksjologią, a więc wartościami, pozwolił nadać Autorce pracy szerszy, bogatszy i interdyscyplinarny kontekst analiz związany z etyką. Należy dodać, że pod Jej redakcją wydana została w 2016 r. „Encyklopedia aksjologii pedagogicznej”.

Dorobek ww. badaczy pozwolił Autorce doktoratu na stwierdzenie, iż „twórczość jest elementem człowieczeństwa, który umożliwia rozwijanie zarówno osoby, jak i społeczności” (s. 10).

Trzeci, ostatni, a zarazem najnowszy obszar analiz teoretycznych, związany z cyberprzestrzenią powstawał i rozwijał się dzięki wybitnym znawcom mediów, zwłaszcza w obszarze ich edukacyjnych zastosowań. Do badaczy i autorów książek zajmujących się tą problematyką z poznańskiego środowiska naukowego (UAM) wskazać głównie należy na profesorów Leona Leję, Waława Strykowski, Wojciecha Skrzydlewskiego, Jacka Pyżalskiego. Toruńskie środowisko naukowe (UMK) reprezentowane jest głównie przez profesorów - Bronisława Siemienieckiego i Dorotę Siemieniecką. Przedstawicielami Uniwersytetu Śląskiego jest m.in. profesor Stanisław Juszczyk, a Akademii Pedagogiki Specjalnej profesor Maciej Tanaś. Wielki i ambitny jest także dorobek profesora Janusza Morbitzera z Akademii Biznesu w Dąbrowie Górniczej. Do wielce zasłużonych badaczy należy też zaliczyć niezwykle ważny dorobek znanych profesorów Jadwigi Izdebskiej, Marii Braun-Gałkowskiej, Janusza Gajdy, Waldemara Furmanka. Ten ostatni łączy pedagogikę medialną z rolą i miejscem wartości w pedagogice twórczości. W tym miejscu należy wymienić także osiągnięcia ks. prof. Janusza Mięso z Uniwersytetu Rzeszowskiego, a także prof. Janusza Mariańskiego i prof. Piotra Drzewieckiego z UKSW. Cenny i przydatny w prowadzonych analizach jest

także dorobek profesor Aliny Rynio, (m.in. książka „Media w wychowaniu chrześcijańskim”) oraz biskupa doktora Adama Lepy („Media a postawy”).

Liczne jest grono badaczy zagranicznych, którzy ten przedmiot badań uczynili obszarem swoich zainteresowań naukowych, projektów badawczych i publikacji, do których, także Autorka recenzowanej pracy, często się odwołuje.

Struktura pracy jest prawidłowa, logiczna i w pełni odpowiada wymogom pracy doktorskiej, w tym dysertacjom z dziedziny naukowej pedagogiki, a więc także jej subdyscypliny jaką jest pedagogika twórczości i innych pokrewnych subdyscyplin z nią związanych. Podejmowane treści są spójne i zwarte, wzajemnie, we właściwych proporcjach ze sobą powiązane. W prowadzonych analizach dostrzega się zdecydowaną przewagę treści związanych z przyjętymi założeniami badawczymi i analizą wyników badań (stron 161) w porównaniu do analiz teoretycznych podejmowanych w trzech pierwszych rozdziałach (stron 120). Ponadto w pracy zawarto wstęp, wnioski (w liczbie 38) i zakończenie, 212 pozycji bibliografii, 1 akt prawny, 4 pozycje netografii. Praca zawiera także 72 tabele, 12 wykresów, 18 obrazów i 12 schematów.

Prowadzone przez Autorkę analizy i interpretacje w części pierwszej o charakterze teoretycznym zawierają trzy rozdziały. Oparte są na najważniejszych pozycjach naukowych badaczy zarówno pedagogów, przedstawicieli pedagogiki twórczości, jak i pedagogiki medialnej z różnych środowisk naukowych.

W części teoretycznej liczącej 120 stron Autorka pracy zamieściła trzy rozdziały. **Rozdział pierwszy** poświęcony został poprawnym analizom istoty cyberprzestrzeni, jako środowiska wychowawczo-dydaktycznemu. Zawiera on jego charakterystykę, w tym także interpretację pojęcia „cyberprzestrzeń” i jego specyfikę w kontekście: po pierwsze - cyberprzestrzeni, jako źródła wiedzy, po drugie - jako czynnika kształtowania preferowanej i urzeczywistnianej hierarchii wartości. W końcowej części tego rozdziału (ostatni – czwarty podrozdział)

zamieszczono analizy dotyczące funkcji wychowawczo-dydaktycznych cyberprzestrzeni w świetle dotychczasowych badań. Rozdział ten liczy 32 strony.

Analizy dotyczące działalności twórczej młodzieży szkolnej stanowią istotę **rozdziału drugiego**. Prowadzone przez Autorkę dysertacji interpretacje w sposób poprawny obejmują następujące kwestie: interdyscyplinarność podstaw twórczości, jej pojęcie w kontekście działalności twórczej, czynniki warunkujące działalność twórczą, jej obszary i rodzaje i na końcu przegląd wyników dotychczasowych badań, prowadzonych w Polsce, jak i na świecie. Treści zawarto na 49 stronach.

„Cyberprzestrzeń – działalność twórcza i osiągnięcia edukacyjne” to tytuł **rozdziału trzeciego**. Jest on swoistą syntezą analiz i wniosków dokonanych przez Autorkę pracy, a wynikających z dwóch pierwszych rozdziałów. Takie podejście badawcze zaprezentowane w części teoretycznej łączy integralnie i w innowacyjny sposób treści związane z aktywnością młodzieży szkolnej, zwłaszcza twórczością wychowawczo-dydaktyczną cyberprzestrzeni. Ich konsekwencją są zamieszczone w tym rozdziale naukowe interpretacje dotyczące pojęć osiągnięć szkolnych i ich rodzajów, jak również ich synergia, wyrażająca się w ich innowacyjnym połączeniu dwóch pierwszych rozdziałów. Było to optymalne rozwiązanie merytoryczne i strukturalne, ściśle powiązane z przyjętymi założeniami badawczymi. Objętość tego rozdziału to 24 strony.

W ww. rozdziałach dostrzega się mało znaczące błędy w pisowni. Dotyczą one nieświadomego odstępstwa od współcześnie obowiązującej normy językowej, w kontekście pisowni łącznej i pewnej dowolności w normach sporządzanych przypisów.

Cztery ostatnie rozdziały tworzą **empiryczną część pracy**. Zawarto w niej podstawy metodologiczne badań własnych, a następnie - w ostatnich trzech rozdziałach analizę - uzyskanych wyników badań. Część ta liczy łącznie 172 strony. Dostrzega się też pewną dowolność w zapisie przypisów.

Rozdział czwarty to „Podstawy metodologiczne badań własnych”, będące założeniami przyjętej koncepcji badawczej i realizowanych działań. Zawarto w nim najważniejsze podstawy planowanych i realizowanych badań empirycznych. Na początku tego rozdziału, w przedmiocie badań Autorka poszerza ten obszar, wskazując na badanie „związków i zależności między działalnością twórczą badanej młodzieży szkolnej w cyberprzestrzeni a osiągnięciami edukacyjnymi”. W celu badań zaś dodatkowo wskazuje na „... specyfikę działalności twórczej...”.

Dziewięć szczegółowych problemów badawczych i hipotez roboczych zostało poprawnie sformułowanych.

Przyjęte paradygmaty (pozytywistyczny i humanistyczny) oraz metody badawcze są poprawne, jednak Autorka zamiennie używa pojęcia technika i narzędzie badawcze (s. 138 – 139).

Badania ilościowe o charakterze empirycznym prowadzone były w Lublinie i wybranych miastach tego województwach. W badaniach tych uczestniczyło 1193 uczniów. Byli to licealiści, uczniowie technikum i zasadniczych szkół zawodowych.

W organizacji badań i ich przebiegu wyróżniono słusznie następujące etapy: badania pilotażowe, badania właściwe i ich analizę, do której wykorzystano test chi-kwadrat dla określenia statystycznych zależności, współczynnik korelacji rang Spearmana dla wyznaczenia korelacji pomiędzy zmiennymi, dla których zależność okazała się istotna statystycznie. Podkreślić i docenić należy powołanie przez Autorkę dysertacji sędziów kompetentnych, którzy dokonali oceny nowości i wartości, przesłanych wytworów przez młodzież uczącą się. Sędziowie dokonali także analizy swobodnych wypowiedzi sformułowanych przez uczniów, jak napisała Autorka pracy, „w aspekcie ich swobodnych nowości i wartościowości” (s. 141).

Poprawną analizę i interpretację otrzymanych wyników badań własnych, zgodnie z przyjętym przedmiotem i celem badań, zamieszczono w trzech

ostatnich rozdziałach empirycznych. W **rozdziale piątym** Autorka pracy dokonała, na podstawie analizy wyników badań, charakterystyki działalności twórczej. Obejmuje ona zarówno specyfikę działalności twórczej w cyberprzestrzeni, postrzeganie jej jako stymulatora i inhibitora tej działalności, jak i społeczno-kulturowe uwarunkowania (całość obejmuje 40 s.).

Działalność twórcza badanej młodzieży, warunkująca jej osiągnięcia edukacyjne w świetle wyników badań własnych, jest w poprawny sposób, zaprezentowana w **rozdziale szóstym**. W jej strukturze zaprezentowano osiągnięcia dydaktyczne, wychowawcze oraz rodzaje działalności twórczej o szczególnym znaczeniu dla osiągnięć edukacyjnych. (łącznie 50 stron).

Ostatni, **siódmy rozdział** zawiera interesujące wyniki badań dotyczące pedagogii działalności twórczej w świetle personalizmu chrześcijańskiego. Są to rozważania – jak napisała Autorka pracy - „na tle własnych badań teoretycznych i empirycznych”, zmierzające do zbudowania małej teorii działalności twórczej. Mają one charakter rekomendacji przydatnych nie tylko do rozpoznawania symptomów działalności twórczej młodzieży w cyberprzestrzeni oraz jej stymulowanie, łącznie z efektywnym wykorzystaniem jej w edukacji w świetle pedagogiki personalistycznej (zamieszczone są na 57 stronach). Obejmują one osiem podrozdziałów, na które składają się:

- po pierwsze, analizy dotyczące osoby w ujęciu pedagogiki personalistycznej w kontekście implikacji pedagogicznych związanych z działalnością twórczą w cyberprzestrzeni – pierwszy podrozdział;
- po drugie, działalność twórcza w cyberprzestrzeni aspekcie szans i zagrożeń cyberprzestrzeni, następnie godności osoby ludzkiej oraz integralnego rozwoju i odpowiedzialności;
- po trzecie, wskazania będące wskazówkami dydaktycznymi i wychowawczymi działalności twórczej w cyberprzestrzeni.

W końcowej części pracy zawarto:

- wnioski poprawnie sformułowane, jednakże są one o dużym stopniu szczegółowości i bezpośrednio związane z przedmiotem analiz teoretycznych i przeprowadzonych badań. Jest ich w sumie 38 (s. 302 -306);

- zakończenie obejmuje najważniejsze treści związane ze znaczeniem i miejscem przeprowadzonych analiz teoretycznych, organizacją i przebiegiem badań (trzy etapy), uogólnione nawiązanie do wniosków końcowych, a także wskazanie tematów badań i rekomendacji oraz potrzeby opracowania diagnostycznych narzędzi badawczych.

- bibliografię najnowszych i bezpośrednio związanych z przedmiotem badań 212 pozycji książkowych (autorskich i pod redakcją), tytuły artykułów zawartych w czasopismach pedagogicznych, akty prawne i netografię;

- spis tabel 72 pozycji, wykresów 12 , obrazów 20, schematów 12;

- aneks – narzędzia badawcze w postaci 1) kwestionariusza oceny wytworów działalności twórczej oraz 2) kwestionariusza ankiety twórczości w sieci.

Przedstawiona do oceny praca doktorska Pani mgr Anny Karoliny Badory ma charakter wyjątkowo innowacyjny, ze względu na mało zbadany wycinek rzeczywistości edukacyjnej, zwłaszcza w kontekście działalności twórczej młodzieży szkolnej woj. lubelskiego w cyberprzestrzeni i jej związków z osiągnięciami edukacyjnymi. Praca ta o charakterze teoretyczno-empirycznym jest bowiem cennym i ważnym przyczynkiem do dalszego rozwoju zainteresowań badawczych i ich konkretyzacji. Są one wynikiem zainteresowania Autorki nie tylko działalnością twórczością, ale – co zasługuje na szczególną uwagę – także kompetentne połączenie jej z nowymi możliwościami rozwijania innowacyjnych aktywności młodzieży w cyberprzestrzeni w kontekście osiągnięć edukacyjnych młodzieży.

Pracę tę, mimo wskazanych mało znaczących uwag czy wątpliwości, należy uznać za znaczący interdyscyplinarny wkład naukowej Doktorantki do tej młodej subdyscypliny naukowej. Na podkreślenie zasługują prowadzone

analizy, dotyczące tego nowego i ważnego obszaru badawczego związanego z nowymi wyzwaniami edukacyjnymi i aktywnością młodzieży w cyberprzestrzeni w kontekście działalności twórczej już nie tylko w świecie realnym, ale i wirtualnym.

Analizy teoretyczne i otrzymane wyniki badań mają istotne znaczenie dla doskonalenia wielu dyscyplin naukowych związanych z pedagogiką medialną, zwłaszcza w kontekście nowych pól badawczych, jak i działalności twórczej na poszczególnych poziomach edukacyjnych oraz w ramach realizowanych przedmiotów nauczania w badanych szkołach, zgodnie z przyjętymi podstawami programowymi.

Na uwagę zasługuje kreatywna postawa Doktorantki, jako badacza i znawcy osiągnięć edukacyjnych wynikających z nowej, mało jeszcze zbadanej działalności twórczej w cyberprzestrzeni. Panią mgr Annę Karolinę Badorę cechuje duża dojrzałość naukowo-badawcza.

Proponuję po dokonaniu niezbędnych poprawek i ewentualnie uzupełnień treści pracy upowszechnić zawarte w niej wyniki. Mam świadomość, że wydanie książki, co proponuję Promotorowi i Autorce pracy, skłoni nauczycieli do licznych refleksji i działań o charakterze twórczym. Te zaś zapewnią wyższy poziom zdobywanej wiedzy i kształtowanych umiejętności dla absolwentów, którzy taką postawę będą wykazywać w przyszłej pracy zawodowej, coraz częściej w środowisku wirtualnym. Nie mniej ważne są także kolejne doświadczenia, a zatem także przyrost nowych metodycznych i informatycznych kompetencji specjalistycznych przydatnych dla doskonalenia posiadanych już kwalifikacji, zarówno tych ogólnych, jak i specjalistycznych. Istotne jest ich zdobywanie przez nauczyciela w działaniu, kiedy uczeń staje się coraz ważniejszym podmiotem oddziaływań edukacyjnych w szkole.

W końcowej części opinii mimo sygnalizowanych wcześniej wątpliwości i mało znaczących krytycznych uwag, pragnę podkreślić, że praca Pani mgr Anny Karoliny Badory posiada wiele wartości:

Po pierwsze – jest to wzbogacenie i poszerzenie przedmiotu badań i kształcenia w zakresie pedagogiki twórczej i innych subdyscyplin naukowych, powiązanych z twórczą działalnością młodzieży w kontekście osiągnięć pedagogicznych mających związek z realizowanymi przedmiotami na szczeblu szkoły ponadpodstawowej;

Po drugie - włączenie do przygotowanych i prowadzonych analiz teoretycznych oraz założeń badawczych i otrzymanych wyników empirycznych badań naukowych zupełnie nowego obszaru aktywności młodzieży szkolnej związanego z ich kreatywną działalnością z cyberprzestrzeni. Badania wskazują na nową rolę i miejsce najnowszych technologii informacyjno-komunikacyjnych w działalności twórczej nauczycieli i uczniów.

Po trzecie - wyniki przeprowadzonych badań i zdobyte doświadczenia mają istotne znaczenie nie tylko dla uczniów w zakresie innowacyjnych działań, ale i nauczycieli w badanych szkołach w obszarze nowych możliwości i realnych potrzeb doskonalenia ich kompetencji społeczno-emocjonalnych i cyfrowych, jak również warsztatu metodologicznego.

W kontekście powyższych uwag, po dokonaniu niezbędnej redakcji i uwzględnieniu sugestii i wątpliwości, proponuję wydanie książki na ten temat, z pominięciem podtytułu „Badania w województwie lubelskim”. Opracowanie o charakterze poradnika lub vademecum metodycznego może być adresowane do nauczycieli i studentów pedagogiki.

Rozprawa napisana przez mgr Annę Karolinę Badorę odpowiada warunkom określonym w art.13 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 z późniejszymi zmianami). Jednocześnie zwracam się z prośbą do Wysokiej Rady o dopuszczenie Doktorantki do dalszego etapu procedowania w przewodzie doktorskim.

